

— W drugim zarzucie odwołania podniesione jest naruszenie art. 87 ust. 1 WE i orzecznictwa sądów wspólnotowych w przedmiocie ciężaru dowodu w odniesieniu do zakwalifikowania przez Komisję spornego środka jako pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 oraz brak w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W szczególności Sąd błędnie przyjął, że nie jest obowiązkiem Komisji, lecz Republiki Włoskiej i stron trzecich, wykazanie, że nie zostały spełnione kryteria art. 87 ust. 1 WE w przypadku określonych kategorii przedsiębiorstw lub obszarów działalności objętych ulgami, w wyniku czego doszedł do wniosku, że sporna decyzja ani nie narusza art. 87 ust. 1 WE, ani zasady równego traktowania, jak też nie jest sprzeczna i nie jest dotknięta brakiem w uzasadnieniu. Sąd nie rozpatrzył również przytoczonego przez wnoszącą odwołanie w skardze zarzutu naruszenia art. 87 ust. 1 WE w odniesieniu do zakazu dyskryminacji i oczywistej sprzeczności uzasadnienia w odniesieniu do oceny wyjątku na podstawie art. 86 ust. 2 WE.

— W trzecim zarzucie podniesione jest wypaczenie okoliczności faktycznych i dowodów oraz naruszenie prawa, jeżeli chodzi o spełnienie wymogów proceduralnych przez Komisję i o zasadę bezstronnej oceny, którą zobowiązana jest przestrzegać Komisja. Z dokumentów przedłożonych w pierwszej instancji wynika bowiem, że Sąd wypaczył okoliczności podane do jego wiadomości i przedłożone mu dowody i dopuścił się poważnego naruszenia prawa w ten sposób, że nie stwierdził, iż Komisja nie wypełniła swoich obowiązków proceduralnych oraz obowiązków starannej, dokładnej i niedyskryminującej oceny w ramach wykonywania uprawnień wynikających z art. 87 WE i art. 88 WE.

— Czwarty zarzut odwołania dotyczy naruszenia prawa oraz niewystarczającego i sprzecznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oceniony jest w nim brak w uzasadnieniu spornej decyzji, jeżeli chodzi o znaczenie prawne pism Komisji z dnia 29 sierpnia i 29 października 2001 r. w związku z oceną wymogów oddziaływania na konkurencję i wymianę handlową ulg będących przedmiotem sporu. Stanowisko Sądu w świetle przepisów ustanawiających przewidziany w traktacie system kontroli pomocy państwa jest błędne i niewystarczająco uzasadnione w zakresie, w jakim Sąd i) doszedł do wniosku, że uzasadnienie spornej decyzji jest wystarczające, by umożliwić władzom włoskim określenie przedsiębiorstw, które są zobowiązane do zwrotu otrzymanej pomocy na podstawie spornej decyzji, oraz ii) zaniżył znaczenie prawne danych i danych uzupełniających udzielonych władzom włoskim przez Komisję w pismach z dnia 29 sierpnia i 29 października 2002 r., kwalifikując je jako działania, które zostały podjęte w ramach lojalnej współpracy między Komisją a władzami krajowymi.

(¹) Decyzja Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie środków przyjętych przez Włochy na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii (Dz.U. 2000, L 150, s. 50)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 2 marca 2009 r. — Graphic Procédé przeciwko Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Sprawa C-88/09)

(2009/C 113/44)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Graphic Procédé

Strona pozwana: Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Pytanie prejudycjalne

Jakie są kryteria służące określeniu, czy reprografia stanowi dostawę towarów, czy świadczenie usług [w rozumieniu szóstej dyrektywy Rady 77/388/CEE z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku] (¹)?

(¹) Dz.U. 145, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-89/09)

(2009/C 113/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i E. Traversa, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że ograniczając do jednej czwartej udziały — a zatem prawo głosu — które mogą być posiadane przez osoby nie będące biologami w Société d'Exercice Libéral à Responsabilité Limitée prowadzącej laboratoria analiz biologii medycznej, i zakazując posiadania udziałów w więcej niż dwóch spółkach utworzonych w celu wspólnego prowadzenia jednego lub więcej laboratoriów analiz biologii medycznej, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi na poparcie swej skargi dwa zarzuty oparte na naruszeniu art. 43 WE.

W swym pierwszym zarzucie skarżąca podnosi, że ograniczając do 25 % udziały, które mogą być posiadane przez wspólników niewykonyjących zawodu biologa w Société d'Exercice Libéral à Responsabilité Limitée prowadzącej laboratoria analiz biologii medycznej, ustawodawstwo krajowe bezzasadnie ogranicza gwarantowaną traktatem swobodę przedsiębiorczości. Wskazany na uzasadnienie cel w zakresie ochrony zdrowia publicznego może bowiem zostać osiągnięty za pomocą środków mniej ograniczających niż zastosowane w rozpatrywanej sprawie. Komisja podnosi w tym zakresie, że o ile wydaje się uzasadnione, by analizy w zakresie biologii medycznej były wykonywane przez kompetentny personel o odpowiednim wykształceniu, to wymóg posiadania takich kwalifikacji wyłącznie w zakresie własności lub prowadzenia laboratoriów biologii medycznej wydaje się nieproporcjonalny dla osiągnięcia realizowanego celu.

W swym drugim zarzucie Komisja kwestionuje ogólny zakaz w stosunku do osób niewykonyjących zawodu biologa posiadania udziałów w więcej niż dwóch spółkach utworzonych w celu wspólnego prowadzenia jednego lub więcej laboratoriów analiz biologii medycznej. Cel wskazany przez pozwaną w zakresie zagwarantowania uprawnień decyzyjnych i niezależności finansowej profesjonalistom z danego sektora, oraz równomiernego rozłożenia laboratoriów na terytorium krajowym nie uzasadnia krajowych środków ograniczających.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden (Niemcy) w dniu 6 marca 2009 r. — Hartmut Eifert przeciwko Land Hessen, uczestnik postępowania: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

(Sprawa C-93/09)

(2009/C 113/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hartmut Eifert

Strona pozwana: Land Hessen

Uczestnik postępowania: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 42 akapit pierwszy pkt 8b i art. 44a rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209 z dnia 11.8.2005 r., s. 1), wprowadzone doń w drodze

rozporządzenia Rady (WE) nr 1437/2007 z dnia 26 listopada 2007 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 322 z dnia 7.12.2007 r., s. 1) są nieważne?

2) Czy rozporządzenie Komisji (WE) nr 259/2008 z dnia 18 marca 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie publikowania informacji na temat beneficjentów środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 76 z dnia 19.3.2008 r., s. 28) jest

a) nieważne

b) ważne ale tylko dlatego, że dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105 z dnia 13.4.2006 r., s. 54) jest nieważna?

Jeśli wspomniane w pierwszym i drugim pytaniu przepisy są ważne, to:

3) Czy wykładni art. 18 ust. 2 tiret drugie dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z dnia 23.11.1995 r., s. 31) należy dokonywać w ten sposób, że opublikowanie na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 259/2008 z dnia 18 marca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie publikowania informacji na temat beneficjentów środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) może nastąpić dopiero wtedy, gdy przeprowadzone zostanie przewidziane w tym artykule postępowanie, które zastępuje zawiadomienie organu nadzorczego?

4) Czy wykładni art. 20 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z dnia 23.11.1995 r., s. 31) należy dokonywać w ten sposób, że opublikowanie na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 259/2008 z dnia 18 marca 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie publikowania informacji na temat beneficjentów środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) może nastąpić dopiero wtedy, gdy została przeprowadzona przewidziana dla takich przypadków w prawie krajowym kontrola wstępna?